మంచుతెరలు

- తాడేపల్లి శివరామకృష్ణారావు

(గత సంచిక తరువాయి)

పాపకు ఇంకా చూపించాల్సినవి చాలా ఉన్నాయని అనుకుంటున్న సాగర్, రేఖ ఫీలింగ్స్ చూసి నీరసపడ్డాడు.

ఇక ఈ జన్మలో తమ మధ్య అనుబంధం చక్కబడదు. ప్రతి అంశాన్నీ నెగిటివ్‌గానే రేఖ తీసుకుంటోంది. ఒక్క విషయంలోనూ పాజిటివ్ థింకింగ్ ఆమెలో కనబడలేదు. తన దగ్గరే ఇలా ఆమె ఆలోచనలు ముడుచుకుపోతాయేమో? తాను లేని సమయంలో ఆమె ఎంత హుషారుగా, ఎంత చలాకీగా ఉంటోందో ఈ రెండురోజులనుండి గమనించాడు. తనను చూడగానే ముడుచుకుపోయే ఆమె స్వభావాన్ని ఎలా అర్థం చేసుకోవాలో తెలియడంలేదు. ఆమెకు సాధ్యమైనంతవరకు దూరంగా ఉంటేనే మంచిది. ఆమె మనసుకు ప్రశాంతత అన్నా లభిస్తుంది' అనుకున్నాడు.

సాగర్, రేఖ మూడ్ చూసి బాధపడ్డారు మిగతావారు. ఎలాగో ఆ రోజు జూ సందర్శన ముగించుకుని ఇంటికి బయలుదేరారు. ఆరుగురిలో ఏ ఒక్కరూ బయటకు వచ్చామన్న తృప్తి మాత్రం పొందలేకపోయారు. బయటకు వచ్చామన్న ఆనందం ఏ ఒక్కరికీ కలగలేదు. నీరసంగా ఇళ్ళకు చేరుకున్నారు. ఇంటికి చేరుకోగానే సాగర్ మళ్ళీ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

పాప మాత్రం "ఎక్కలికి నాన్నా?" అని అడిగింది.

"ఇప్పుడే వస్తానమ్మా!" అని బయటకు నడిచాడు.

అలా వెళ్ళిన సాగర్ ఆ రోజు రాత్రి ఇంటికి రాలేదు. అతడొస్తాడనుకుని అందరూ అర్థరాత్రివరకూ ఎదురుచూస్తూనే ఉండిపోయారు.

కానీ అతను రాకపోయేసరికి 'ఈ జీవితం ఎప్పటికి చక్కబడుతుందో? అసలు వీళ్ళిద్దరి మధ్యా అగాధానికి కారణమేమిటి? అది తెలిస్తే తామేం చెయ్యాలో తెలుస్తుంది. వీళ్ళిద్దరూ ఇప్పట్లో కలిసి జీవించరా? ఇద్దరూ చదువుకున్నవాళ్ళే. అర్థం చేసుకోగలవాళ్ళే. కానీ పట్టుదల, మొండితనం వదులుకోలేరు. ఎవరి అభిజాత్యం వారిది. ఇంతకీ ఎవరిది తప్పో ఎవరు నిర్ణయించగలరు? పోనీ పెద్దవాళ్ళం మున్నాం కదా! వాళ్ళ సమస్య తమకైనా చెబుతారేమోననుకుంటే ఎవరూ నోరు విప్పరు. భగవాన్! ఈ వయసులో మాకేమిటి శిక్ష?' నారాయణరావు, రాధాదేవి బాధను చూడలేకపోయింది రేఖ. అదే సమయంలో రేఖ అమ్మా నాన్నా వచ్చారు. వాళ్ళను పెళ్ళిలో చూసింది కాబట్టి తేలిగ్గానే గుర్తుపట్టింది మనూ.

"ఆంటీ! ఆంటీ! తాతయ్య, అమ్మమ్మ వచ్చాలు. తొలగా లా"

పాప పిలుపు విని బయటకు వచ్చిన రేఖకు సుమిత్ర, సుదర్శనరావులను చూడగానే ముఖంలోకి వెలుగువచ్చింది. వాళ్ళను లోపలికి ఆహ్వానించి, మంచినీళ్ళు అందించింది. ఈలోగా లోపలనుండి నారాయణరావు, రాధాదేవి వచ్చారు.

వాళ్ళ కుశలప్రశ్నలైన తరువాత మనూని రమ్మని పిలిచింది సుమిత్ర. ఆమె పిలవగానే పరిగెత్తింది మనూ. ఆమెను ఒళ్ళో కూర్చోబెట్టుకుని "నాన్న ఏరమ్మా? లేరా?" అని అడిగింది.

"లేలుగా! చల్మ అంకుల్‌తో ఎల్లాలు"

"మరి నువ్వు వెళ్ళలేదేం?"

"ఏమో తీసుకెల్లలేదు" పాప జవాబుకి రేఖను చూసింది సుమిత్ర. తల్లి తననే చూస్తుండటంతో చూపు మరల్చింది రేఖ. ఇంకా అల్లుడు, కూతురు మధ్య సఖ్యత కుదరలేదని అర్థమైంది. కూతురుకు ఎలా చెప్పాలో, ఏం చెప్పాలో ఆ తల్లిదండ్రులకు పాలుపోవటంలేదు. చూస్తూ చూస్తూ కూతురు కాపురం ఎక్కడ కూలిపోతుందోనన్న భయం వాళ్ళను కుదురుగా ఉండనివ్వక ఇలా తీసుకొచ్చింది.

పెద్దవాళ్ళుగా తాము కల్పించుకోకపోతే ఎప్పటికీ వాళ్ళు రాజీపడరని తేలిపోతోంది. వాళ్ళకు నచ్చచెప్పడం పోయి వాళ్ళతోపాటు తాము కూడా మౌనం దాల్చటం సరికాదని వాళ్ళకు తెలిసిపోయింది. వీళ్ళ ఆలోచనలు ఇలా ఉండగానే అమ్మానాన్నలకు కాఫీ తేవటానికి లోపలికి వెళ్ళింది రేఖ.

ఆమె అటువెళ్ళగానే "వదినా! రేపు ఒకసారి మీరు మా యింటికి రండి. మీరూ రండి అన్నయ్యగారు. వీళ్ళిద్దర్నీ కూర్చోబెట్టి అసలు సమస్య ఏమిటో తెలుసుకుందాం. వీళ్ళే సర్దుకుపోతారులే అనుకుంటే ఇద్దరూ భీష్మించుక్కూర్చుంటున్నారు గానీ ఎవరూ తగ్గటంలేదు. ఈ రోజు అమ్మాయిని మేము తీసుకెళ్తాం. రేపు మీరు అబ్బాయితో రండి" అన్నది సుమిత్ర.

"అబ్బాయి వస్తాడో రాడో మరి" సుమిత్రకు, నారాయణరావుకు ఒకే సందేహం వచ్చింది.

"ఈయన పుట్టిన రోజని చెప్పండి. అందుకే పిలిచేందుకు వచ్చామని చెప్పండి"

అబద్ధమైనా పిల్లల భవిష్యత్తు కోసం చెప్పటంలో తప్పులేదని భావించారు వారంతా.

రేఖ తెచ్చిన కాఫీ తాగిన తరువాత "అమ్మా రేఖా! ఇక్కడికి వచ్చిన తరవాత మమ్మల్ని పూర్తిగా మరిచిపోయినట్లున్నావు. ఇప్పుడు నిన్ను తీసుకెళ్దామనే ఇటు వచ్చాం. మీ అత్తగారు, మామగారు కూడా ఒప్పుకున్నారు నిన్ను పంపడానికి" తల్లి మాటలకు అత్తగారిని చూసింది.

"వెళ్ళిరా రేఖా! వాళ్ళకు మాత్రం ఎవరున్నారు. నువ్వు తప్ప.."

'తానిప్పుడు వెళ్ళటమే మంచిది. సాగర్ నుండి తప్పించుకోవడానికి ఇంతకంటే మంచి అవకాశం లభించదు. అతను ఎప్పటివరకూ ఉంటాడో అన్నాళ్ళు అమ్మావాళ్ళ దగ్గర గడిపేస్తే మనసుకి కాస్త హాయి లభిస్తుంది' అనుకుంది రేఖ.

తల్లితోపాటు తన గదిలోకి వెళ్ళింది బట్టలు సర్దుకునేందుకు. వాళ్ళిద్దరితోపాటే మనూ కూడా లోపలికి వెళ్ళి "ఆంతీ ఊలెల్లుతున్నావా? నేనూ వత్తా" అనటంతో "అలాగే తల్లీ! రా. నీకు అడ్డం ఏమున్నది?" అన్నది సుమిత్ర.

మనూను తీసుకెళ్తేగానీ సాగర్ తిక్క కుదరదు అనుకుంది రేఖ. బయటకు వచ్చి మనూ కూడా వస్తానంటూ మారాం చేస్తోందని అత్తగారికి చెప్పి, "దాని బట్టలుకూడా సర్దుతాను. మళ్ళీ రేపు సాయంత్రం తీసుకొచ్చేస్తాను" అంది.

"అది లేకుండా సాగర్ ఒక్క క్షణం కూడా ఉండడు. ఇప్పుడు దాన్ని నువ్వు తీసుకెళ్తే ఏమంటాడో" అనుమానంతో అంటున్న అత్తగారిని నవ్వుతూ చూసింది.

"ఏమీ అనరు. పాపకు కూడా కాస్త కొత్త ప్రదేశం చూసినట్టుంటుంది ఏమన్నా అంటే నేను చెప్పుకుంటాలెండి. అంతగా ఆయన ఉండలేకపోతే రేపొద్దున వచ్చి తీసుకెళ్ళమని చెప్పండి" అన్నది.

రేఖ మాటలకు ఇదీ ఒకందుకు మంచిదేననుకుంది రాధాదేవి. పాపకోసమైనా రేపు సాగర్, సుదర్శనరావు ఇంటికి వెళ్ళక తప్పదని భావించింది.

సుదర్శనరావు, సుమిత్రలతోపాటు రేఖ, మనూ కూడా బయలుదేరారు. మనూకి ఎక్కడికన్నా వెళ్ళాలంటే ఎక్కడలేని హుషారు వస్తుంది. రేఖను పీడించి అప్పటికప్పుడు డ్రస్ మార్చుకుంది. జడవేయించుకుంది. అందరికన్నా తానే ముందు కార్లో కూర్చుని నారాయణరావు, రాధాదేవికి టాటా చెప్పింది. కారు బయలుదేరుతున్న సమయంలో రాధాదేవిని దగ్గరకు పిలిచి "పోనీ మీలూ లాకూడదూ!" అని చెప్పటం చూసి ఆ సమయస్ఫూర్తికి అందరూ హాయిగా నవ్వేశారు.

అందుకే చిన్నపిల్లలుంటే వారి ముద్దుముద్దు మాటలకు, చేష్టలకు మనసులో ఎంతభారం ఉన్నా ఇట్టే మాయమవుతుందంటారు. సరిగ్గా ఎవరి మనసులోనైనా నిరాశా, నిస్పృహ గూడుకట్టుకుంటున్న సమయంలో తన చేష్టలతో వాటిని దూరం చేస్తోంది మనూ. అందుకే పసిపిల్లల్ని దేవుళ్ళంటారు. వాళ్ళ మనసులో ఎటువంటి కల్మషం, కాలుష్యం ఉండవు.

సాగర్ ఎలాగూ ఆ రాత్రి ఇంటికి రాలేదు. పాపలేకుండా ఒంటరిగా ఉండటంలో ఉన్న వేదన ఆ రాత్రి పూర్తిగా అనుభవించాడు. అందుకే పాపను చూడాలన్న ఆత్రుతతో ఉదయమే ఇంటికి వచ్చాడు. పాప అలికిడి ఎక్కడా లేకపోవటంతో తల్లిని అడిగాడు. అప్పటికే ఇల్లంతా వెతికాడు. పాప ఎక్కడా కనబడలేదు.

"నిన్న సాయంత్రం మీ మామగారు, అత్తగారు వచ్చారు. ఇవాళ ఆయన పుట్టినరోజట. రేఖను తీసుకెళ్తుంటే వాళ్ళతోపాటే తానూ వెళ్తానని పేచీపెట్టి వెళ్ళింది. ఇప్పుడెలాగూ అందరం అక్కడికి వెళ్తాంకదా! తీసుకొచ్చేద్దాంలే" అన్నది.

ఆ మాటలకు నీరుగారిపోయాడు. పాపకోసమే తాను జీవిస్తున్నానని అతనికి అర్థమైంది ఆ ఒక్క రాత్రితో. పాపను ఎంత త్వరగా చూద్దామా అన్న ఆతృతతో ఇంటికి వస్తే మనూ కనిపించకపోవటంతో అతనికి చిరాకు ఎక్కువైంది. ఎవరినీ ఏమీ అనలేక చేసేదేమీ లేక గబగబా తయారయ్యాడు.

"అమ్మా! మీరు తీరిగ్గా తర్వాత రండి. నేను వెళ్తాను" వారికి మరో అవకాశం ఇవ్వకుండా వెళ్ళిపోతున్న కొడుకుని చూస్తుండిపోయింది రాధాదేవి.

కొడుక్కి మనూ అంటే ఎంత ప్రాణమో ఆమెకి తెలిసిందేగా!

వెళ్తూనే శర్మకు ఫోన్ చేశాడు. వెంటనే రేఖ వాళ్ళింటికి లలితతో రమ్మని చెప్పాడు. శర్మ ఏదో చెబుతున్నా వినిపించుకోకుండానే ఫోన్ పెట్టేశాడు. కారు జూబ్లీ హిల్స్ నుండి బంజారా హిల్స్‌కు తిరిగింది. అసలే రాత్రంతా నిద్రలేదేమో అలసట అనిపించింది. కాఫీ తాగుదామని హోటల్‌లోకి కారు పోనిచ్చాడు. కారును పార్కింగ్‌లో ఆపి దిగాడు. అతనికి చెట్టుకింద ఎదురుగా ఒక జంట నిలబడివుంది. ఆమెను చూడగానే ఎక్కడో చూసినట్లనిపించింది. ఎక్కడ చూశాడో ఒక పట్టాన గుర్తురాలేదు. ఆమె కూడా అతన్ని చూస్తోంది. అతన్ని గుర్తుపట్టి దగ్గరకు వచ్చింది. ఆమెతోపాటు ఆమె పక్కన ఉన్న వ్యక్తికూడా.

"గుర్తుపట్టారా సార్! పాప ఎలా వుంది?"

అప్పుడు గుర్తుకొచ్చింది ఆమె... అవును. ఆ రోజు ఆస్పత్రిలో పాపను తనకు అప్పగించిన మనిషి. ఆమెను ఇప్పుడు చూడగానే ఏదో కీడును శంకించింది అతని మనసు. అసలే మనసు చికాకుగా ఉంది. ఇప్పుడు ఈమె కనబడటం ఆ చికాకు మరింత ఎక్కువ చేసింది.

"ఏమ్మా! బాగున్నావా?" పక్కనున్న వ్యక్తి ఎవరు అన్నట్టు చూశాడు.

"ఈయన మావారు"

"మీవారా?"

"అవును సార్. మీ ఇంటికే బయలుదేరాం. దారిలోనే మీరు కనిపించారు" అన్నాడు అతను.

"మా ఇంటికా! నాతో మీకేం పని?"

అతని మనసులో ఏదో అనుమానం.

"ఒక్కసారి పాపను చూడాలని ఉంది సార్. అప్పుడు నేను చేసింది తప్పే. తప్పు తెలుసుకునేసరికి జరగాల్సిన అనర్థం జరిగిపోయింది. దాన్ని సరిదిద్దుకునేందుకు అప్పటినుండీ ప్రయత్నిస్తూనే ఉన్నాం."

అతని మాటలకు గతుక్కుమన్నది సాగర్ హృదయం. కొంపదీసి పాపాయిని తీసుకెళ్తామనరుకదా! అదే జరిగితే తానేం చేయగలడు? తల్లిదండ్రులు ఇద్దరూ తమ బిడ్డను తమకిచ్చేయమని అడిగితే ఇవ్వననటానికి తనకు హక్కు ఏమున్నది? కాకపోతే పాపలేకుండా తాను జీవించగలడా? దానితోనే తన భావిని ముడిపెట్టుకున్నాడే కట్టుకున్న భార్యకు తనెలాగూ అక్కర్లేదు. ఇప్పుడు పాపకూడా లేకపోతే?

"ఏమిటిసార్ ఆలోచిస్తున్నారు?"

"ఏమీలేదు. తలనొప్పిగా ఉంటేనూ కాఫీ తాగలని."

"రండిసార్. మేమూ అందుకే వచ్చాం ఇక్కడికి" లోపలికి దారి తీశాడు. అనుసరించక తప్పలేదు.

కాఫీ తాగిన తరువాత "మీకారులో మీరు పదండి సార్. మా కారులో మేము మిమ్మల్ని ఫాలో అవుతాము. ఒక్కసారి పాపను చూస్తాం అతని కోరికను కాదనలేకపోయాడు.

ఏదైతే అదే అవుతుందని అలాగేనన్నట్టు తలూపాడు. అక్కడినుండి సరాసరి మామగారింటికి దారితీశాడు.

ఈ సమయంలో శర్మను కూడా రమ్మని పిలవటం ఎంతో మంచిదైంది అనుకున్నాడు.

కార్లు రెండూ సుదర్శనరావు కాంపౌండ్‌లోకి ప్రవేశించాయి.

కారు పార్కింగ్ చేసి తనతో రమ్మని ఆ దంపతుల్ని పిలిచాడు.

మౌనంగా ముగ్గురూ ఇంట్లోకి ప్రవేశించారు.

కారు శబ్దం విని లోపలెక్కడో ఉన్న పాప పరిగెత్తుకు వచ్చింది.

తండ్రిని చూడగానే "నాన్నా" అంటూ కాళ్ళకు చుట్టేసింది. పాపను ఎత్తుకుని ముద్దాడాడు. తనతో వచ్చిన ఇద్దర్నీ అక్కడే ఉన్న సోఫాలో కూర్చోమన్నట్టు చూశాడు.

ఇంతలో లలిత, శర్మ లోపలికి వచ్చారు.

కొత్త వ్యక్తుల్ని చూసి ఎవరు అన్నట్టు సాగర్ వైపు చూశారు.

ఇంతలో హాల్లో ఏవో మాటలు వినబడటంతో సుదర్శనరావు, సుమిత్ర, రేఖ వచ్చారు. సాగర్‌ను చూడగానే సుదర్శనరావు, సుమిత్ర ముఖాల్లో ఎక్కడలేని సంతోషం వ్యక్తమైంది. పెళ్ళయిన తరువాత మొట్టమొదటిసారి తమ ఇంటికి వచ్చిన అల్లుణ్ణి చూసి ఆ అత్తామామలు మురిసిపోయారు.

రేఖ ముఖం మాత్రం ముడుచుకుపోయింది. అది గమనించిన సాగర్ ఎక్కువసేపు అక్కడ ఉండటం మంచిదికాదనుకున్నాడు.

తనతోపాటు వచ్చిన వాళ్ళను చూపిస్తూ "వీరు.." పేర్లు తెలియకపోవటంతో ఆగిపోయాడు.

"సాగర్‌గారూ! మేమే పరిచయం చేసుకుంటాం. అయ్యా మీరెవరో నాకు తెలియదు. కానీ సాగర్‌గారి పేరు మా ఆవిడ ద్వారా తెలిసింది. కానీ మా పేర్లు ఆయనక్కూడా తెలియవు. అంత సహృదయుడు, మీకు ఏమవుతారో మాకు తెలియదుకానీ, ఆయన మాకు మాత్రం దేవుడితో సమానం" అంటుంటే సాగర్ అంటే అతనికున్న గౌరవం స్పష్టంగా బయటపడుతోంది.

అక్కడ ఉన్న వాళ్ళంతా సాగర్‌ను గురించి అతను గొప్పగా చెబుతుంటే ఒక్కరు తప్ప మిగతా వారి ముఖాల్లో ఆనందం ముప్పిరిగొంది.

"అయ్యా! మీరెవరో తెలియకపోయినా మాకు కావలసినవారికిందే లెక్క. ముక్కూ ముఖం తెలియని మీకు సాగర్ ఇంత ఆత్మీయుడయ్యాడంటే అది మాకెంతో ఆనందదాయకం" అన్నాడు శర్మ.

"సాగర్ మా అల్లుడుగారు. ఇదిగో ఈమె మా అమ్మాయి రేఖ" పరిచయం చేశాడు సుదర్శనరావు.

వారికి రేఖ నమస్కారం చేసింది.

"అమ్మా! సాగర్ వంటి భర్త లభించటం మీ పూర్వజన్మ సుకృతం. నిజంగా మీ అంత అదృష్టవంతులు మరొకరుండరు" కొత్తగా వచ్చిన అమ్మాయి అన్నది.

"ఇంతకీ మేమెవరం అన్న అనుమానం తీర్చాలి కదా! అయ్యా నా పేరు మురళి. ఈమె నా భార్య సరస్వతి. మా పెళ్ళికి ముందే మేం చేసిన తప్పుకి సరస్వతికి నెలతప్పింది. సరిగ్గా అదే సమయంలో నేనామెను పట్టించుకోకుండా విదేశాలకు వెళ్ళిపోయాను. తీరా వెళ్ళిన తరువాతగానీ సరస్వతికి నెల తప్పిన సంగతి నాకు తెలియలేదు. ఆమెతో మాట్లాడేందుకు అవకాశం చిక్కలేదు. ఆమె తల్లిదండ్రులు ఆ అవకాశం నాకివ్వలేదు. నేను మోసం చేశానని ఆమెను నమ్మించారు. ఆమె కూడా వారి మాటలు నమ్మింది. నెలలు నిండి ప్రసవం రోజున ఆమెను అపోలో ఆస్పత్రికి తీసుకెళ్ళారు ఆమె తల్లిదండ్రులు. అదే సమయంలో మీ అమ్మాయి రేఖకు ఏక్సిడెంట్ జరగటం, సాగర్‌గారు ఆమెను ఆస్పత్రిలో చేర్చటం అప్పుడే జరిగింది. మీ అమ్మాయికి ట్రీట్‌మెంట్ జరుగుతున్నప్పుడే సరస్వతి ఆడపిల్లను ప్రసవించింది. తరువాత ఆమె స్పృహలోకి వచ్చేసరికి భర్తలేని పిల్లను సంఘంలో సాకటం కష్టమని సరస్వతికి ఆమె తల్లిదండ్రులు బ్రెయిన్‌వాష్ చేశారు. ఆమెకూడా తల్లిదండ్రుల మాట కాదనలేకపోయింది. పిల్లను అనాధ శరణాలయానికి ఇచ్చేద్దామని వాళ్ళు భావించారు. సరిగ్గా అప్పుడు అక్కడే ఉన్న సాగర్‌గారు అబ్బే! అనాథశరణాలయానికి ఎందుకు? తనకిస్తే పువ్వుల్లో పెట్టుకుని పెంచుకుంటానని డాక్టర్‌కు చెప్పారు. తానెవరో కూడా ఆయనకు తెలియజేయటంతో ఆయన ఉన్నతకుటుంబం గురించి తెలిసిన డాక్టర్ సరస్వతికి, ఆమె తల్లిదండ్రులకు నచ్చచెప్పి పాపను సాగర్‌గారికి అప్పగించారు. అప్పటినుండి పాపను సొంతబిడ్డలా పెంచుతున్నారు"

"అంటే అంటే మనూ? " అందరూ స్థాణువులయ్యారు. రేఖకు మతిపోతోంది. నిలబడలేక పక్కనే ఉన్న కుర్చీలో కూలబడింది. తానెంత అపార్థం చేసుకున్నది. ఎన్ని బాధలు పెట్టింది. ఇంత ఉన్నత సంస్కారినా తాను కుసంస్కారిగా హేళన చేసింది తానెన్ని మాటలన్నా ఒక్కమాటకూడా అతను అనలేదు.

"తరువాత నేను అమెరికానుంచి వచ్చి అతికష్టంమీద సరస్వతిని కలుసుకున్నాను. జరిగింది తెలుసుకుని ఆమెను భార్యగా స్వీకరించాను. పాపగురించి సరస్వతి చెప్పి తట్టుకోలేకపోయింది. సాగర్‌గారి గురించి అపోలో డాక్టర్ దగ్గర వివరాలు తెలుసుకున్నాం. పాపను ఎప్పుడెప్పుడు చూద్దామా అని ఆతృతతో ఎదురుచూస్తున్న మాకు దేవుడల్లే సాగర్‌గారు ఈరోజు ఎదురువచ్చారు. అందుకే పాపను చూద్దామని వచ్చాం"

అతను చెప్పటం అయిపోవటంతో ఆగిపోయాడు.

సాగర్ తన దగ్గరే ఉన్న పాపను చూపించి "ఇదిగోనండి మీ పాప, మేం పెట్టిన పేరు మనస్విని" అప్పటికే అతని గొంతు గద్గదమైంది.

ఈరోజు నుండి పాప తనకు దూరం కానుంది. తాను తట్టుకోగలడా? కానీ పాప తల్లిదండ్రులకు వారి పాపను అప్పగించకుండా ఎలా ఉంటాడు? ఇవ్వననటానికి తనకేం అధికారం ఉంది? కేవలం మూడేళ్ళు పెంచినంత మాత్రాన తనకేం రక్తసంబంధం ఉంటుంది? మరి పాపను వదులుకుని తానసలు బతికి ఉండగలడా? కష్టమే..! తను జీవించి ఉండటం కోసం పాపను ఇవ్వననటం న్యాయంకాదు.

సాగర్ ఆలోచనలు అక్కడున్న వారిలో ఇద్దరికి మాత్రమే అర్థమవుతున్నాయి. శర్మ, లలిత మాత్రం సాగర్‌ను జాలిగా చూస్తుండిపోయారు. సాగర్ పరిస్థితి వాళ్ళకు అర్థమవుతోంది. పాపలేకుండా సాగర్ ఉండలేడు. అలాగని ఆమెను అప్పగించకుండానూ ఉండలేడు.

ఎందుకితని జీవితంతోనే విధి ఇలా ఆడుకుంటోంది? భార్య దగ్గరికి తీయదు. దగ్గరికి తీసిన బిడ్డ వెంట ఉండే పరిస్థితి లేదు. ఏమైపోతాడు? ఈ విషమపరిస్థితి నుండి ఎలా బయటపడతాడు? కనీసం భార్య అయినా ఇతన్ని అర్థం చేసుకుంటే పరిస్థితి వేరుగా ఉంటుంది. ఇంత మంచిమనిషికి ఈ దుస్థితి ఏమిటి?

పాపను రమ్మని మురళి, సరస్వతి ఇద్దరూ చెయ్యి జాపారు. ఎవరైనా పిలిస్తే పరిగెత్తే పాప అక్కడ బేలగా నిలబడిన సాగర్‌ను చూసి మురళి, సరస్వతి దగ్గరకు వెళ్ళడానికి ఇష్టపడలేదు. కొత్తకదా అనుకున్నారు వాళ్ళు. మురళే లేచి వచ్చి పాపను ఎత్తుకున్నాడు. బిక్కముఖం వేసింది మనూ. ఆమెకు ఏడుపు ఒక్కటే తక్కువ. ఆమె ముఖం చూసి తాను అందుకుందామనుకున్నాడు సాగర్. కానీ ధైర్యం చాలలేదు.

వాతావరణం గంభీరంగా ఉండటంతో రేఖను తనతో రమ్మని సైగచేసి లోపలికి నడిచింది సుమిత్ర.

వాళ్ళతో తనూ వెళ్దామని అనుకున్న లలిత వెళ్ళలేకపోయింది. అక్కడి వాతావరణంలో తానూ, శర్మ ఇద్దరూ సాగర్‌కు పక్కనే ఉండాల్సిన అవసరం ఎంతైనా ఉందని ఆమె భావించింది. ఎలాగూ రేఖ ఆపని చేయదు. అతని ఆత్మీయులుగా అతనికి ధైర్యం చెప్పటం తమ కర్తవ్యం అనుకుని ఉండిపోయింది.

ఏడుపు ముఖంతో దిగాలుగా మురళి చేతుల్లో ఉన్న మనూని సాగర్ తీసుకోవటానికి సంశయిస్తున్నాడని గ్రహించి చొరవగా తాను తీసుకుని మంచినీళ్ళు తాగించి తీసుకువస్తానని లోపలికి నడిచింది.

మిగిలిన వాళ్ళంతా మౌనంగా కూర్చుండిపోయారు.

ఇంతలో నారాయణరావు, రాధాదేవి వచ్చారు. వస్తూనే "మా మనవరాలేదీ?" అని అడిగింది రాధాదేవి. అక్కడి వాతావరణం గమనించి సాగర్‌వైపు చూసింది. అతను జీవంలేని చూపు చూశాడు. అతనికి ప్రపంచం చీకటిలో మునిగిపోయినట్లుంది. కళ్ళు తిరుగుతున్నాయేమోనని, ఏ క్షణంలోనైనా పడిపోయేలా ఉన్నాడు.

సాగర్ మానసిక పరిస్థితిని గమనించాడు శర్మ.

"అయ్యా! మనం పాప గురించి భోజనాలు అయిన తరువాత మాట్లాడుకుందాం. ఇప్పుడు సాగర్‌కు విశ్రాంతి అవసరం" అని సాగర్ చెయ్యిపట్టుకుని లేపాడు శర్మ.

"బాబాయిగారూ! బెడ్‌రూం ఎటు?" సుదర్శనరావుని అడిగాడు.

సుదర్శనరావు చూపించిన వైపు సాగర్‌ను నడిపించాడు. అసలు సాగర్‌లో ఓపికలేదు. తూలుతున్నాడు. అంతలో లోపల్నించి వస్తున్న రేఖ అతని పరిస్థితి గమనించింది. శర్మ ఒక్కడే అతన్ని పట్టుకోలేకపోతున్నాడని గ్రహించి పరిగెత్తుకు వచ్చి రెండోవైపు తాను పట్టుకుని తన బెడ్ రూమ్ వైపు నడిపించింది.

ఇద్దరూ చెరో రెక్కపట్టుకుని తీసుకెళ్తుండగా తూలుకుంటూనే నడిచాడు సాగర్. వాళ్ళు తీసుకెళ్తున్న సంగతి కూడా అతనికి తెలియలేదు. అలా తీసుకెళ్ళి మంచం మీద పక్క సరిచేసి పడుకోపెట్టారు. ఏసీ ఆన్‌చేసి అతని కాళ్ళను బెడ్ మీదకు తెచ్చి కాళ్ళకున్న షూస్, సాక్స్ తీసి పక్కన పడేసింది. ఆమె చేస్తున్న ఉపచారాలను గమనించి శర్మ ఊపిరిపీల్చుకున్నాడు.

మంచినీళ్ళు తీసుకొస్తానంటూ మళ్ళీ పరిగెత్తింది. అప్పటికే సాగర్ పరిస్థితి ఏమీ బాగోలేదు. ఒళ్ళంతా చెమటలు. చొక్కా తడిసిపోయింది. నీళ్ళగ్లాసుతో వచ్చిన రేఖ అతని పరిస్థితి చూసి కంగారుపడింది.

"ఇదేమిటి శర్మ అన్నయ్యా ఇలా అయిపోతున్నారు? నాకేదో భయంగా ఉంది. వెంటనే డాక్టర్ని పిలవటం మంచిదేమో?"

తనను మొట్టమొదటిసారిగా అన్నయ్యా అని పిలవటం ఆమెలో మార్పుకి సంకేతమనుకున్నాడు. బయటకు పరిగెత్తి ఫోన్‌లో డాక్టర్ ముకుందరావుకు చెప్పాడు. ఆయన వెంటనే బయలుదేరుతున్నానని చెప్పాడు. "ఏమైందండీ సాగర్‌గారికి? హఠాత్తుగా ఎందుకలా అయ్యారు?" సరస్వతి అడిగింది భయంగా.

"ఏమీలేదండీ పాప ఎక్కడ తనకి దూరమవుతుందోనని భయపడుతున్నాడు. పాపమీద ఈగవాలినా సహించలేడు. అపురూపంగా పెంచుకుంటున్న పాప ఇవాళ తల్లిదండ్రులు వచ్చేసరికి ఎక్కడ దూరమవుతుందోనని తట్టుకోలేకపోయాడు. పాపను వదులుకోలేడు. మీకు ఇవ్వననలేడు. సతమతమవుతున్నాడు" శర్మ మాటలకు అక్కడున్న వారంతా కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతమయ్యారు.

పదినిమిషాల్లో డాక్టర్ ముకుందరావు వచ్చాడు. వస్తూనే అక్కడ నారాయణరావును చూసి విష్ చేశాడు.

"ఎక్కడ ఉన్నాడు సాగర్. పదండి శర్మా!" ఆయనతోపాటు లోపలికి నడిచాడు.

బెడ్‌రూములో సాగర్ కాళ్ళ దగ్గర ఒరిగిపోయి బేలగా అతన్నే చూస్తోంది రేఖ.

డాక్టర్‌ను చూసి లేచి నిలబడింది. అప్పటికే ఆమె ముఖం కన్నీటి ధారలతో నిండిపోయింది.

"మిసెస్ రేఖా! ఇలా దిగులుగా ఇక్కడ కూర్చోవద్దు. మీరు కాస్త బయటకు వెళ్ళండి. పేషెంట్‌ను థరోగా చెక్‌చెయ్యాలి" అంటూ అసలేం జరిగిందని శర్మను అడిగాడు.

శర్మ చెప్పే మాటలు వింటూనే సాగర్‌ను చెక్ చేస్తున్నాడాయన.

"అంటే పాప దూరం కావటం భరించలేడన్నమాట. అంత సున్నితహృదయుడా! అయినా పాప తల్లిదండ్రులతో మనం తరువాత మాట్లాడదాం" అంటూ ఇంజెక్షన్ ఇచ్చాడు. తరువాత శర్మతో బయటకు వచ్చాడు.

బయట గుమ్మం దగ్గరే నిలబడి ఉన్న రేఖను చూసి "మరేం భయంలేదమ్మా! కొద్దిసేపట్లో తేరుకుంటాడు. అంతవరకు నువ్వు అతని దగ్గరే ఉండు. నేను బయట ఉంటాను. అవసరమైతే పిలువు" అని హాల్లోకి వచ్చాడు.

"సుదర్శనరావుగారూ! మీ అల్లుడికి పాతికేళ్ళు ఉంటాయేమో. ధృఢంగా ఉండవలసిన ఈ వయసులో మరీ ఇంత సున్నితహృదయుడైతే ఎలాగండీ బాబూ! ఈ విషయంలో మీరు, మీ అమ్మాయి అంత అదృష్టవంతులు మరొకరుండరేమో. అమ్మాయి కూడా బెంబేలు పడుతోంది. కాస్త వాళ్ళ అమ్మను కనిపెట్టుకుని ఉండమని చెప్పండి" అన్నాడు.

అల్లుడి గురించి ఇంతమంది ఇంతగొప్పగా చెబుతుంటే ఆయన పొంగిపోతున్నాడు.

ఒక్క తన కూతురు మాత్రమే ఇది అర్థం చేసుకోలేకపోతోంది.

ఆడవాళ్ళంతా సాగర్ ఉన్న గదిలోకి వెళ్ళారు.

అక్కడ దృశ్యం వాళ్ళకు నోటమాట రాకుండా చేసింది.

సాగర్ కాళ్ళ దగ్గర కింద కూర్చుని రేఖ వెక్కివెక్కి ఏడుస్తోంది.

స్పృహలేని స్థితిలో ఉన్న సాగర్‌కు ఇదెలా తెలుస్తుంది?

"నాన్నా!" తండ్రిని చూసి పెద్దగా అరిచింది లలిత చంకలో ఉన్న మనూ.

ఆమెను వదిలేసింది లలిత. పరిగెత్తుకుంటూ మంచం ఎక్కి తండ్రి పొట్టమీద పడుకుండిపోయింది. తండ్రి మెడచుట్టూ చేయి వేసింది. వదిలేస్తే తండ్రి ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపోతాడేమోనన్న అనుమానంతో. ఆ తండ్రీ కూతుళ్ళ అనుబంధానికి వారంతా కన్నీరు పెట్టుకున్నారు. కన్నబిడ్డకాకపోయినా అంతకంటే ఎక్కువగా ఇంత అపురూపంగా ఎవరు పెంచుతారు? అంత విశాలహృదయం ఎందరికి ఉంటుంది?

పాప కాళ్ళు కందిపోతాయేమోనని నడవనిచ్చేవాడు కూడా కాదు. పాప కోరిందల్లా క్షణాల్లో తెచ్చిపెట్టేవాడు. పాప వియోగాన్ని ఏనాడూ ఊహించలేదు అతను. అలాంటివాడు ఇప్పుడు పాపను వదిలిపెట్టాలంటే ప్రాణాలు అయినా వదుల్తాడేమోగానీ పాపను వదులుకునేందుకు సమ్మతించడు. లలిత నెమ్మదిగా రేఖ చెయ్యి పుచ్చుకుని లేపేందుకు ప్రయత్నించింది.

రేఖ తన చేతిని గుంజుకుని "నన్నిక్కడే ఉండనియ్యవే. ఆయన కుదుటపడేవరకు నేను ఇక్కడినుండి లేవను. దయచేసి నన్ను అవతలకి తీసుకెళ్ళేందుకు చూడవద్దు. నేను చేసిన అన్యాయమే ఆయన్నిలా కాటు వేస్తోందేమో? నాలాంటి దుర్మార్గురాలికి భర్త అయితే ఇంతకన్నా సుఖం ఏముంటుంది? పెళ్ళయిన తరువాత ఒక్కరోజు కూడా నవ్వుతూ పలకరించలేదు. ఏనాడూ ఆయనకు కనీసం మంచినీళ్ళు కూడా ఇవ్వలేదు. ఒక్కసారి కూడా ఆయనకు భోజనం పెట్టలేదు. ఏనాడూ సేవచేసేందుకు ప్రయత్నించలేదు. నాలాంటి కఠినాత్మురాలు ఎక్కడైనా ఉంటుందా? మీరంతా ఆయన మంచితనాన్ని, నిర్మలత్వాన్ని గురించి చెబుతుంటే మూర్ఖురాలిని గ్రహించలేకపోయాను" బిగ్గరగా విలపించింది.

రేఖ విలపించటం, అందరూ బిక్కముఖాలు వేసుకుని ఉండటం మనూని భయపెట్టింది. తానూ తండ్రిని కౌగిలించుకుని ఏడవటం మొదలుపెట్టింది.

రేఖను, పాపను అక్కడే వదిలేసి అందరూ బయటకు వచ్చేశారు. వారికి ఎదురు వస్తూ శర్మ ఎలా ఉంది అని అడిగాడు. లోపలికి వెళ్ళి చూడమన్నట్లు చూసింది లలిత. లోపలికి తొంగిచూసిన శర్మకు కూడా పాపను, రేఖను చూస్తే ఏడుపు ముంచుకొచ్చింది. కళ్ళు తుడుచుకుంటూ వెనక్కి వచ్చేశాడు.

డాక్టర్ ముకుందరావు పరిస్థితి గమనించాడు. ఇలా వీళ్ళంతా కన్నీళ్ళతో విలపిస్తూ పేషెంట్‌కు మరింత గాబరా పుట్టిస్తారని అనుకున్నాడు. ఏదో ఒకటి తానే చెయ్యాలని మళ్ళీ గదిలోకి నడిచాడు. ఏడుస్తున్న చంటిబిడ్డను జాలిగా చూశాడు.

పాపను ఎత్తుకుని తనతోపాటు లోపలికి వచ్చిన శర్మకు అందిస్తూ "అక్కడ నా బ్యాగ్‌లో చాక్‌లెట్ ఉంది ఇవ్వు" అన్నాడు.

"నాకొద్దు" అంది పాప.

"ఏమమ్మా?" అని అడిగాడు.

"చాక్‌లెత్తు తినొద్దని నాన్న చెప్పాలు" పాప జవాబు వింటే తండ్రీ బిడ్డకు ఉన్న అనుబంధం అర్థమైంది డాక్టర్‌కి.

"అయితే శర్మ అంకుల్ నీకు మంచి టాయ్ కొనిస్తాడులే"

"నాకొద్దు. నాన్న కొన్న బొమ్మలు చాలా ఉన్నాయి."

ఇక పాపను సముదాయించటం తనవల్ల కాదనుకున్నాడు.

"ఎందుకు అంకుల్. నాన్న అలా పలుకున్నాలు, మాట్లాడటంలేదు?" అడిగింది.

"నాన్నకు ఆయి వచ్చిందమ్మా అందుకే మాట్లాడటంలేదు. నువ్వు ఏడిస్తే నాన్నకు ఇంకా ఎక్కువ అవుతుంది. కాసేపు నాన్నను పడుకోనివ్వు" శర్మతో బయటకు పంపాడు బలవంతంగా.

"రేఖా! పాపంటే చిన్నపిల్ల. ఏవో మాయమాటలతో మరిపించగలం. నీకు పరిస్థితి పూర్తిగా తెలుసు. నువ్వు కూడా ఇలా అయితే ఎలా?"

"ఎంత మరిచిపోదామన్నా నేను చేసిన పాపం నన్ను మరవనివ్వటంలేదు. అందుకే ఆయన లేచి నన్ను క్షమించానేంత వరకు నాకు మనశ్శాంతి ఉండదు" ఏడుస్తూనే అంది.

"మరి అతనికి తెలివి రావాలి కదా! తెలివి రావాలంటే సపర్యలు అవసరం కాని, ఏడుపుకాదు. ముందతనికి తెలివిరానివ్వు"

"అతను ఎంత త్వరగా స్వస్థుడవ్వాలంటే నువ్వు అంత ధైర్యంగా ఉండాలి. నువ్వే బేలవైతే ఎలా?" శర్మ అన్నాడు.

బయట మురళి, సరస్వతిలు అనవసరంగా తామొచ్చి ఈ పరిస్థితికి కారణమయ్యామా అన్న అనుమానంతో చిన్నబోయిన ముఖాలతో కూర్చుండిపోయారు. తమను గురించి పట్టించుకునే పరిస్థితి ఇంట్లో ప్రస్తుతం లేదని వారికి అర్థమైంది. వాళ్ళు సాగర్‌ను చూసొచ్చారు. అతని స్థితి వారికి కన్నీరు తెప్పించింది. ఇంత మంచిమనిషికి ఇదేమిటి అనుకున్నారు.

పాప అంటే అతనికున్న అభిమానం, పెంచుకున్న ప్రేమ వారికి అవగతమైంది.

అదే సమయంలో డాక్టర్ ముకుందరావు కూడా వారితో మాట్లాడుతూ, "పాపను మీరు తీసుకెళ్ళటానికి ఇది తగిన సమయం కాదని నా ఉద్దేశం. చూశారుగా పెంచిన ప్రేమ ఎంత ప్రమాదకర పరిస్థితుల్లో ఉందో కాబట్టి మీరు మరోసారి ఈ ప్రస్తావన తీసుకొస్తే బాగుంటుంది" అన్నాడు.

"అయ్యో! మీరంతగా చెప్పాలా డాక్టర్‌గారూ! పరిస్థితులు మాకూ తెలుసు. ఇప్పుడు మేము వచ్చింది పాపను చూడ్డానికేగానీ తీసుకెళ్ళటానికి కాదు. ఆయన పెంపకం, పాపమీద ఆయనకున్న ప్రేమ చూస్తుంటే కన్నవాళ్ళమైన మేము కూడా అంత ప్రేమగా పెంచేవాళ్ళం కాదేమో. నిజంగా మా పాప ఆయన పెంపకంలో ఉంటేనే మంచిదని మా అభిప్రాయం. మా రాకను మీరు అపార్థం చేసుకుంటున్నారు. పాప ఎక్కడ పెరిగినా మంచి పౌరురాలిగా పెరగాలన్నదే మా ఆశయం. సాగర్ సంరక్షణపై పూర్తి నమ్మకం మాకుంది. ఈ సంగతి మీరు సాగర్‌కు తెలియజేయండి. పాపను ఆయన నుండి దూరం చేసే ఆలోచన మాకు లేదు. కన్నతండ్రిగా పాపను ఇదే మొదటిసారి నేను చూడటం. కేవలం పాప ఎలా ఉంటుందో చూసేందుకే మేము వచ్చాం."

మురళి మాటలు వింటున్న అందరి చెవుల్లోను అమృతం పోసినట్లు అనిపించింది.

మురళి చెప్పింది విన్న ముకుందరావు "మీది అమృతహృదయం" అంటూ ప్రశంసించాడు.

ఆ తరువాత వాళ్ళు సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు. మరోసారి వచ్చి సాగర్‌ను కలుస్తామని మురళి చెప్పటంతో అందరూ అతనికి, అతని భార్యకు సాదరంగా వీడ్కోలు చెప్పారు.

ముకుందరావు మళ్ళీ సాగర్ గదిలోకి వెళ్ళి అతన్ని మరోసారి చెక్ చేశాడు. సాగర్‌కు ఇంకా స్పృహరాలేదు. ఎందుకైనా మంచిది ఆస్పత్రిలో జాయిన్ చేసి అబ్జర్వేషన్‌లో ఉంచితే ఉత్తమమనిపించింది ఆయనకు. అదే విషయాన్ని నారాయణరావు, సుదర్శనరావులకు తెలియజేశాడు.

సంగతి తెలుసుకున్న ఆడవాళ్ళు ఘొల్లుమన్నారు. రేఖ సంగతి అయితే చెప్పనక్కర్లేదు.

"మీరు అనవసరంగా కంగారు పడుతున్నారు. అతనికేం పర్వాలేదు. ఆ గ్యారంటీ నేనిస్తాను. కాకపోతే ఇంట్లో కంటే ఆస్పత్రిలో అయితే కేర్ ఎక్కువగా ఉంటుంది. ఎవరు పడితే వాళ్ళు లోపలికి వచ్చి పేషెంట్‌ను డిస్టర్బ్ చేసే అవకాశం ఉండదు. అన్నీ సిస్టర్లే చూసుకుంటారు కాబట్టి పేషేంట్‌కు కూడా విశ్రాంతి ఎక్కువ లభిస్తుంది" అని సముదాయించాడు.

రేఖను చూస్తూ, "రేఖా! ఏమిటమ్మా! చదువుకున్నదానివి ఇలా బేలవైతే ఎలా? నేను చెబుతున్నాను కదా! మీ ఆయన్ని నీకు పువ్వుల్లో పెట్టి అప్పగిస్తాను... కాకపోతే మూడురోజులు ఆగాలి"

"అంతేనా! ఆస్పత్రిలో చేర్చాలని చెపితే భయంకాక మరేం ఉంటుంది. కాకపోతే ఆయనతోపాటు నేనూ పక్కనే ఉంటాను. నేను స్వయంగా చూసుకుంటాను" రేఖ మాటలకు చిన్నగా నిట్టూరుస్తూ సరే అన్నట్లు తలూపాడు.

ఆస్పత్రికి ఫోన్ చేసి అంబులెన్స్ పిలిపించారు. ఆస్పత్రికి తీసుకెళ్తుంటే అంబులెన్స్‌లో నేనొస్తానంటే నేను అంటూ ఆడవాళ్ళంతా పోటీపడ్డారు. మనూ అయితే మరీను.

"నాన్నతో నేనూ వత్తాను. నాన్న దగ్గలే పలుకుంటాను" అంటూ ఉంటే పాపను పట్టుకోవటం కష్టమైపోయింది. పిల్లలపై మరీ అంత ప్రేమ చూపించటం కూడా మంచిది కాదేమోననిపించింది ఆ క్షణంలో అందరికీ. సాగర్ పరిస్థితికంటే మనూను చూస్తుంటేనే అందరికీ మనసు వికలమైపోయింది.

ఆస్పత్రిలో ముకుందరావు దగ్గర ఉండి ఐసియులో చేర్పించాడు. హార్ట్, బిపి, షుగర్ టెస్టులన్నీ ఆయనే దగ్గరుండి చెక్ చేయించాడు అన్ని నార్మల్ అనే వచ్చాయి. అప్పుడుగానీ ఆయన ఊపిరి పీల్చుకోలేకపోయాడు. గ్లాస్‌లో నుండి తండ్రిని చూసి ఏడుపు ఆపుకోలేకపోతోంది మనూ. ఆమెను అక్కడ ఉంచటం మంచిది కాదని నెమ్మదిగా పక్కకు తీసుకొచ్చాడు శర్మ.

తరువాత లలితను పిలిచి "నేను కొద్దిసేపు మనూను తిప్పుకొస్తాను. నువ్విక్కడే ఉండి రేఖను చూస్తుండు" అని చెప్పాడు. లలిత సరేనని తలూపింది.

(ముగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments